

EMIKO JEAN

Nu ne vom
despărții
NICIODATĂ

Traducere din limba engleză și note de
LIVIU SZOKE

EPICWAVE

Editura Epica, București, 2019

CAPITOLUL

1

SAVAGE ISLE

Am în minte imagini alb-negru. Plutesc în jur, aterizând cândici, când colo, așezându-se deasupra altor amintiri, peste închipuri și coșmaruri înlănțuite. Câteodată se colorează, ca aceasta pe care o privesc cu atenție acum. Își desface petalele, precum o floare scăldată de razele soarelui, umede și întunecate. Încet, din ea încep să curgă pigmenți superbi. Un cer negru. Ploaie limpede. Lumini galbene ca farurile aprinse. Un băiat cu păr creț și zâmbet într-o parte. Jason în ploaie. Amintirea mea preferată despre el.

— Când ţi-a venit ciclul ultima oară? mă întreabă asistenta. Alice?

Vocea asistentei are efectul unui pocnet din degete care mă aduce la realitate. Imaginile se pierd una după alta. Hârtia albă se mototolește când mă mișc, negăsindu-mi locul pe masa de examinare. Încerc să număr orele, sorii și lunile, ca să-mi dau seama cât a trecut de la incendiu. Câteva săptămâni, cred. Tsunamiuri au distrus orașe întregi într-un răstimp mai scurt de-atât. Mă

frec cu mâna pe piept, în zona care încă mă mai face să respire greu. Pe legitimația albă a asistentei scrie: ASISTENTA DUMMEL, SPITALUL DE BOLI MINTALE DIN OREGON. Îi recunosc chipul de la ultima mea ședere aici. Chip de buldog. Obrajii rotunzi, căzuți peste un șir de dinți de jos un pic cam mult ieșiți în afară. Asistenta Dummel își drege glasul.

— Ăă, nu știu..., ii spun eu. Nu sunt sigură. Poate acum două săptămâni?

Înghit în sec. Chiar dacă a trecut ceva timp de la incendiu, încă mai simt pe limbă gustul de cenușă. Poate că-l voi simți mereu.

Asistenta Dummel tastează ceva la computer.

— Și ce-ți mai fac arsurile?

Arsurile îmi traversează ambii omoplați și apoi coboară, pe brațul drept, până la încheietura măinii drepte, care încă mă mai furnică. În mod miraculos, focul nu mi-a atins brațul stâng. Pielea de pe el e în continuare moale și netedă.

— Mai bine, ii răspund.

Deși nu-mi aduc aminte incendiului, păstrez câteva imagini fulgorante din timpul recuperării. Mai știu ceva și despre nesiguranța amară a celor zile și despre durerea vie, intensă, care nu trecea cu nimic.

— Asta-i tot? întrebă asistenta. Nu te mai doare nimic, nu te mai simți amortită, nu mai ai nicio umflătură?

— Nu. Acum e doar cu mâncărini.

Afară, vântul urlă și zgâlțăie zidurile subțiri ale clădirii. Mă simt străbătută de un fior. Spitalul de Boli Mintale din Oregon se află pe o fâșie îngustă de teren în mijlocul pădurii dese de pe o insulă. Spitalul își face reclamă că este un paradis liniștit în care sufletele tulburate pot veni ca să se regăsească, însă nimenei nu se

NU NE VOM DESPĂRȚI NICIODATĂ

poate liniști aici. Chiar și numele insulei, Savage Isle¹, vine de la o întâmplare săngeroasă. Pe la sfârșitul anului 1800, o sută de amerindieni au fost mutați cu forță aici, ca să fie însă masacrăți fără milă ceva mai târziu. Ziarele vremii scriau că s-a vărsat atât de mult sânge în iarna aceea, încât părea că din cer căzuse zăpadă roșie.

— Bravo. Ești norocoasă că mai poți să simți totuși. Unele arsuri de gradul doi duc la pierderea completă a sensibilității.

Norocoasă? Sunt norocoasă? Eu nu aşă aş descrie situația.

— Va fi nevoie să-ți fie administrate antibiotice încă vreo două săptămâni și să continuai exercițiile de recuperare fizică.

Aproape că-mi vine să râd. Când am ieșit de la reanimare, un doctor mi-a dat un prospect despre exercițiile fizice pentru brațe, explicându-mi că mă vor ajuta să-mi recapăt mobilitatea deplină. Asta a fost singura recuperare pe care am primit-o. Îmi îndoiesc acum, iar mișcarea îmi provoacă o durere surdă, însă, în afara de asta, totul pare în ordine.

O brătară albă își face apariția lângă calculator.

— Încheietura stângă, te rog, îmi spune asistenta Dummel, cerându-mi să întind brațul.

Mă supun și ea-mi prinde strâns la mână fâșia de plastic. La spitalul Savage Isle există patru tipuri de culori pentru brățări. Eu le-am purtat pe toate până acum. Pe toate, mai puțin pe cea roșie. Nimeni nu-și dorește o brătară roșie. Celor care-au fost primiți aici li se pune brățara standard, de culoare albă, și, după o perioadă de douăzeci și patru până la patruzeci și opt de ore de statut semirestricționat, li se dă, de obicei, o brătară galbenă, ceea ce înseamnă mai puține restricții. După galben urmează verde. Verdele îngăduie mai multe. Poți rămâne treaz până târziu, poți

¹ Insula Sălbatică (lb. eng.).

pleca în vizită acasă, poți bea cafea sau poți ieși în mici excursii de la Savage Isle.

— Gata, fetițo, oftează asistenta Dummel, înmânându-mi o salopetă jerpelită. Ridică-te, dezbracă-te de tot și pune-ți asta pe tine.

Aștept o clipă să văd dacă are de gând să plece ca să-mi ofere un pic de intimitate, dar ea rămâne aici, supraveghindu-mă cu o privire de vultur. Mă schimb repede, în liniște, gândindu-mă la Jason. Când ne sărutam, buzele lui aveau gust de apă proaspătă, de izvor, și de tamale¹ fierbinți. N-am avut curaj să întreb despre el în spital. M-am temut de ce i-s-a întâmplat. Uneori e mai bine să nu știi. Și, totuși, undeva adânc în sufletul meu, adevarul zornăie precum o ghiulea metalică legată cu lanț de picior... E imposibil să fi putut scăpa cu viață din acel incendiu. Dar ignor acest gând. Negarea e mai plăcută, mai alinătoare. Gânduri nedorite cu Cellie îmi răsar în minte, însă le dau la o parte. Refuz să-mi irosesc îngrijorarea pe sora mea geamănă. Îngrijorarea mea pentru ea s-a terminat.

După ce termin de îmbrăcat salopeta, mă îmbrac la loc cu hanoracul, sperând că asistenta mă va lăsa să-l păstreze. Nu-mi place frigul. Ea nu bagă de seamă sau doar se preface și își îndreaptă atenția spre încălțăminteoa mea:

— Bine, șireturile vor trebui să dispară. Așa-i bagajul tău?

Arată spre un colț al camerei, unde, pe podea, stă o geantă mică de culoarea levăntății. E tocită și murdară, iar culoarea s-a șters, devenind aproape cenușie.

Îmi dau tenișii jos și le desfac șireturile. Asistenta clatină scurt din cap în timp ce și punе o pereche de mănuși din latex. Îmi ia geanta și-o aşază pe masa de examinare. Detașat și eficient,

¹ Turte de mălai cu carne, specifice bucătăriei din America Latină.

NU NE VOM DESPĂRȚI NICIODATĂ

îmi sortează lucrurile. Două perechi de chiloți, câteva tricouri, un iPod, o periuță de dinți, pastă de dinți, ață dentară și niște foi de hârtie pentru origami, asta-i toată avuția mea.

Ridică de un colț hârtiile pentru origami și-și arcuiește sprâncenele. Îi imit expresia, rezistând imboldului de-a scoate limba precum un copil bosumflat și a-i smulge hârtiile din mâna. Sunt un dar vechi de la cineva, o amintire a faptului că Cellie și cu mine n-am fost întotdeauna singure. Nu vreau amprente soioase ale asistentei pe hârtiile mele. Mă simt ușurată când le lasă jos.

— Gata, am terminat cu tine, îmi spune. Poți lua tot, mai puțin astea.

Asistenta Dummel îmi confisca periuță, ață dentară, hainele și căștile audio și le îndeasă într-un sac de plastic. Număr repede obiectele care mi-au mai rămas — un iPod care e inutil fără căști, pasta de dinți, la fel de inutilă fără periuță, și hârtiile pentru origami. Asistenta Dummel deschide ușa și-mi face semn să o urmez. Îmi adun cele trei lucruri rămase și le bag în geanta de culoarea levăntății, atentă ca nu cumva să motolească vreuna dintre hârtiile pentru origami.

La ușa cabinetului stă de pază un tip masiv, tuns scurt, dar cu chică. Ne urmează în timp ce-o luăm pe un corridor care dă imediat într-altul. Un labirint steril. Trecem de un semn pe care scrie INTRARE PAVILIONUL C, după care pe lângă altul pe care scrie ACCESUL PACIENTILOR ESTE PERMIS NUMAI DUPĂ ACEST LOC. Supraveghetorul trece o legitimație peste o cutie neagră și ușile se deschid. Schimb geanta în mâna cealaltă, încordată. Un val familiar de anxietate mă inundă când ajungem în fața unui al doilea set de uși. Tipul cu chică plimbă din nou legitimația prin fața unei cutii negre, iar ușile se deschid ca prin farmec. De îndată ce trec pragul, ușile se închid în urma mea cu un clinchet ușor.

Locul arată cum l-am lăsat când am plecat, de parcă o crea-tură ar fi înghițit anii 1970 și ar fi vomitat aici tot mobilierul. Suntem în spațiul comun, locul unde stăm cu toții. Avem un TV masiv, de tip cutie, cu două canale, dintre care doar unul are semnal bun. Înainte aveam și un DVD player pentru filme, dar un puști a urnat pe el și l-a stricat. Mai sunt aici și două canapele cu perne care par că se încruntă tot timpul, câteva fotolii îmbrăcate în piele verde și crăpată, câteva mese din imitație de lemn și grătii de fier la toate ferestrele. Mă gândesc la ziua din copilărie în care am fost în vizită la zoo și mi-am vîrât fața printre zăbrelele de fier ale cuștii urșilor polari, privindu-i cum umblau în sus și-n jos. Tălpile lor groase și moi săpaseră în pământ urme adânci ca niște gropi. Oare câte luni le luase să facă asemenea scobituri? Îmi strâng degetele de la picioare în tenișii fără șireturi. Spațiul comun e pustiu, probabil fiindcă e aproape ora mesei de seară. Miroslul soteului de viață stroganoff umple aerul.

— Donny îți va duce geanta în camera ta, spune asistenta Dummel.

Dau jos geanta de pe umăr și i-o întind supraveghetorului. Mi-o ia din mâna, reușind fără puțin să nu-și atingă pielea de a mea.

Asistenta continuă să meargă cu pași mari și mă grăbesc să mă țin după ea. Pavilionul C are o formă de cerc cu trei brațe, în centru fiind spațiul comun. Două dintre brațe reprezintă coridoare lungi care se înfundă, la capăt — de-a lungul lor sunt camerele pacienților. Un corridor este pentru băieți, celălalt pentru fete. Al treilea corridor duce spre cantină, camera de relaxare (unde poți lipi cu adeziv cochilii de scoici pe plăci din lemn sau poți pedala pe una dintre cele trei biciclete pentru exerciții fizice), săli de curs, cabinetele doctorilor și sălile pentru terapia de grup.

NU NE VOM DESPĂRȚI NICIODATĂ

Asistenta mă conduce pe acest al treilea corridor, spre cabinetele doctorilor. Se oprește în dreptul unui scaun din plastic de lângă o ușă aflată vizavi de cantină.

— Așteaptă aici, îmi spune.

Bate la ușă și intră.

Mă uit la scaun. Are tăblia crăpată și nu pare confortabil. Îmi îndes mâinile în buzunarele hanoracului și mă reazem de perete.

Doar ce-am început să-mi molfăi obrazul, când aud un bâzăit, urmat de deschiderea ușilor cantinei. Apare un șir lung de tineri. Au mers târșăit și privirele în pământ, de parcă s-ar teme să se uite la cinea. Cellie obișnuia să spună că semănau cu meduzele. Cu niște meduze care-au luat prea multe medicamente. Mingi gelatinoase, a căror atingere este otrăvită și care trebuie să fie tot timpul în mișcare, căci dacă se opresc, mor. Pe majoritatea nu-i recunosc. Ceea ce nu reprezintă o surpriză. Savage Isle este subvenționat de stat, așa că pacienții sunt încurajați să rămână cât mai puțin. În plus, ultima mea sedere aici cu Cellie a fost foarte scurtă — scurtată, mai exact. De-abia am avut timp să ne facem prieteni sau, în cazul lui Cellie, dușmani. Cercetez cu privirea noul lot de pacienți care iese din cantină. Se-aude un al doilea bâzăit și meduzele se mișcă ceva mai repede (o schimbare de flux), îndreptându-se spre spațiul comun sau camera de relaxare pentru timp „liber”. Remarc ironia.

Ultimul pacient care iese e un băiat. Un băiat cu mers măsurat, care nu se grăbește. Un mers care arată cât se poate de clar că el nu este o meduză. Poartă pe cap una din acele șepci de baseball și niciunu însemn, de un negru intens. E nou, categoric. Mi l-aș fi amintit, cu siguranță. Își ține capul plecat, așa că nu-i pot vedea față. Doi paznici îl urmează îndeaproape.

— Hai mai repede, Chase, spune unul dintre ei.

El nu se întoarce. Singurul semn că l-a auzit este faptul că și-a ridicat un pic capul, astfel încât ochii i-au ajuns la același nivel cu ai mei. Sunt albaștri, genul de albastru atât de deschis, încât îl face să pară spălăcit. O cicatrice lungă îi brăzdează obrazul drept. De la un brici? Sau un cuțit? Ceva ascuțit, care poate tăia adânc. În ciuda cicatricei, n-arată rău. Dacă n-ar fi mutilat în felul acesta, ar fi nepământesc de atrăgător. În orice caz, rana îi mai stîrbește frumusețea, făcându-l să pară real și poate un pic periculos. Este îmbrăcat cu un tricou subțire și blugi lăsați pe șolduri. Mă prinde zgâindu-mă la el și ochii i se încrătesc la colțuri. Râde încet și sexy, își scoate șapca de baseball și-și netezește cu palma părul blond și ciufulit.

Îmi simt obrajii fierbinți de rușine, iar senzația de vină e aproape simultană cu reacția corpului meu. Timp de-o fracțiune de secundă uit cu totul de răsuflarea cu miros de scorțisoară a lui Jason, de zâmbetul lui și de atingerea degetelor sale cu piele bătătorită. Totul din cauza acestui străin ai căror ochi mă aprind cu totul pe dinăuntru. Îmi mușc din nou obrazul, cu putere. Băiatul trece de mine, lăsând în urmă un miros de lenjerie proaspăt spălată.

Ușa lângă care stau se deschide și asistenta își face din nou apariția.

— E-n regulă, Alice, doctorul te poate primi acum.

Mă desprind de lângă perete, rămânând cu ochii atântăți la spatele băiatului care se îndepărtează. Exact când dau să intru în cabinet, el se oprește, aruncă o privire peste umăr și surâde. Intim. De parcă se bucură că mă vede. De parcă tocmai ce i-am însemnat ziua. Surâde de parcă m-ar cunoaște. Și am o ciudată senzație de déjà-vu (Jason ar spune că e o eroare în matrice). Mi se pare că nu pot scăpa de senzația că-mi pare cunoscut. Că l-am mai văzut undeva. Că și eu îl cunosc, la rândul meu.

Cabinetul doctorului este înghesuit. Rafturi și dulapuri cu fișe, sufocate de cărți și teancuri de hârtii, căptușesc pereții. Mă simt de parcă aș fi fost absorbită de-o tornadă și aruncată direct în biroul directorului Dumbledore¹. *Aș vrea eu*. De asemenea, aș vrea să nu cunosc atât de bine acest cabinet. Dar îl cunosc. Doctorul Goodman stă în mijlocul încăperii. E Tânăr și poartă ochelari cu rame metalice subțiri. Întotdeauna m-am gândit că arată ca genul de om care nu are televizor acasă. În mâinile albe și pufoase ține un dosar gros. Al meu.

— Bună, Alice, spune.

Se oprește, de parcă s-ar aștepta să spună și eu ceva. Nu știu de ce ar aștepta, având în vedere trecutul nostru plin de ședințe de terapie stânjenitoare, pe jumătate lipsite de cuvinte.

— Mă bucur să te revăd.

Traversează camera și-mi întinde mâna.

Mă uit la palma lui deschisă și mâinile mele zvâncnesc în buzunarele hanoracului. Îmi place să simt materialul pufos din interior, moale ca un Ursuleț de plus. Scot o mână afară, o strâng pe a lui, după care mi-o îndes la loc în hanorac.

— Ia loc, te rog, îmi spune și-mi indică un fotoliu.

Apoi se adresează asistentei, care mai zăbovește în prag:

— Cred că mai departe ne descurgăm singuri, domnișoară Dummel.

Asistenta Dummel își țugue buzele. Mă-ntreb dacă știe că fața ei arată ca un găoz când se strâmbă așa. Îmi aruncă o privire lungă, stâruitoare, după care dă din cap.

¹ Personaj din romanele cu Harry Potter, scrise de J.K. Rowling, directorul școlii de magie Hogwarts.

— Bine, domnule Goodman. Donny se va întoarce ca s-o escorteze în cameră. O să fie chiar la ușă, în caz că aveți nevoie de el.

— Sunt sigur că totul va fi în regulă, spune doctorul.

Asistenta mă mai cântărește o dată cu privirea, de parcă aș fi un fir de înaltă tensiune căzut la pământ, împrăștiind scânteii, după care pleacă, închizând ușa în urma ei.

Mă instalez în fotoliu și doctorul se aşază în fața mea. Tăcerea dintre noi se prelungeste. Doctorul își încrucișează picioarele, își aranjează cravata și-și drege vocea. Ia un carnet de notițe cu foi galbene și un pix de pe masa de lângă fotoliul său.

— Mă bucur să te văd, Alice. Se pare că te recuperezi bine.

Îl aștept să ajungă la subiect. De obicei, ședințele noastre urmează un plan bine definit. Să ne împărtăşim reciproc emoțiile. Să ne dezvăluim secrete. Să vorbim despre trecut.

— Știi de ce te află aici, Alice? Știi de ce te-ai întors la spital?

Câteva imagini își fac loc în mintea mea. Imagini din timpul evadării împreună cu Jason. Trepte în spirală. Mocirlă. Un hambar roșu, noaptea. Dar amintirea asta e ca apa, mi se scurge prin tre degete. Încet, șoptesc:

— A fost un foc.

Doctorul notează ceva în carnet.

— Povestește-mi despre noaptea aceea, Alice. Noaptea în care ai fugit din spital.

Îmi împletește degetele în poală și le privesc fix, incapabilă pe moment să-i întâlnesc privirea. După o vreme, ochii îmi sunt atrași spre fereastră. Afără, cerul e încărcat și cenușiu. O ceață groasă se rostogolește dincolo de sita ferestrei și e greu să vezi ceva mai departe de curtea spitalului.

— Cum se face că pe-aici e mereu ceață?

NU NE VOM DESPĂRȚI NICIODATĂ

Doctorul privește, la rândul său, pe fereastră.

— Din cauză că suntem aproape de un lac. Suntem într-o zonă de convergență. Te deranjează ceață?

De ce trebuie să răspundă la orice întrebare cu o altă întrebare? Ridic un umăr.

— Nu, nu mă deranjează. Doar mi se pare ciudat, știi? Dacă nu putem vedea nimic decât ceață, de unde știm că noi existăm dincoace de ea?

Chicotește și, pentru prima oară, mâna nu i se mișcă pe cartelul galben.

— Foarte filozofic din partea ta, Alice. Poate c-ar trebui să străbați și să vezi ce apare de cealaltă parte.

Știi ce se află de partea cealaltă a ceții. Apă, o apă adâncă și cenușie, care-ți face oasele să tremure și buzele să ții se albăstrească. Știi pentru că Jason și cu mine am trecut-o înnot. El m-a ajutat să ies la mal și mi-a acoperit trupul care tremura cu al său.

— Alice, mă ascuții?

— Scuze. Ce spuneai?

— Ți-am cerut să-mi povestești despre foc, spune doctorul și bate cu pixul în carnet.

Poate că golul ăsta din memoria mea reprezintă, de fapt, un act de îndurare. Poate creierul meu nu vrea să aflu ce s-a întâmplat. Respinge posibilitatea ca tocmai sora mea, sora mea bună, să fi făcut una ca asta — mie și lui Jason. Păcat că nu-i nevoie să-mi spună și creierul ceea ce înima mea știe deja.

— Nu-mi amintesc, îi răspund.

Doctorul scotocește prin hârtii și scoate la iveală dosarul meu, pe care îl deschide.

— Am raportul poliției din noaptea aceea.